

ปัจฉิมบทของ BIC

เวลาหนึ่งทุ่มตรงตอนที่โทรศัพท์ของผมดังขึ้น และผมก็พร้อมจะรับสาย

“สวัสดีค่ะ คุณ Frega ดิฉัน Valeria จากโรงแรม Sheraton ที่ Reggio Calabria ค่ะ ขอภัยที่รบกวนนะคะ ดิฉันโทรมาในนามของผู้จัดการทั่วไปเพื่อเรียนถามว่าพรุ่งนี้เช้าราว 10.30 น. คุณพอจะแวะมาได้ไหมคะ เกี่ยวกับเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับคุณ”

“ได้แน่นอนครับ แต่คุณรู้ไหม ผมเป็นคนขี้กังวล ถ้าคุณกรุณาบอกไปเรื่องที่จะคุยสักนิด ผมจะได้มาพร้อมและเตรียมตัวไว้”

“ตามจริงแล้วดิฉันไม่ควรบอกค่ะ แต่ว่ากันตามจริง เป็นเรื่องหนึ่งที่เพื่อนร่วมงานชาวฝรั่งเศสของคุณทิ้งไว้เมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน เธอสั่งให้เราติดต่อคุณเพื่อจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยค่ะ”

“ช่วยเรียนผู้จัดการทั่วไปด้วยนะคะว่าพรุ่งนี้เช้าผมจะไป ขอขอบคุณครับ”

เพื่อนร่วมงานชาวฝรั่งเศส?

ใครระนั้น?

ในบรรดาความเป็นไปได้ทั้งหมด ชื่อเดียวที่ผุดขึ้นในหัวคือ Chanel

แล้วทำไมเธอถึงเรียกตัวเองว่าเพื่อนร่วมงานของผมและทิ้งปัญหาที่ไม่ใช่ของผมไว้ให้ผมด้วย?

วันรุ่งขึ้นผมไปถึงโรงแรม

ผู้จัดการทั่วไปต้อนรับผมอย่างอบอุ่นและยื่นจดหมายฉบับหนึ่งที่ส่งมาที่นั่นในนามของผมให้ทันที

แม้พวกเขาจะไม่ใช่ที่ทำการไปรษณีย์ แต่ก็กรุณายอมรับจดหมายไว้ เพราะทั้งพ่อของผมและตัวผมเป็นลูกค้าของพวกเขาในนามของบริษัทแม่ของเรา Gillette มานานกว่าห้าสิบปี

แล้วผู้จัดการทั่วไปก็ถามว่าผมยินดีชำระหนี้ของเพื่อนร่วมงานไหม และผมก็ถามเขาว่าเท่าไร

“ผมแทบจะอายที่ต้องขอจากคุณ” เขาพูด “แต่สภาพสตรีท่านั้นยืนกรานเด็ดขาดว่าคุณต้องชำระหนี้ก่อนเปิดซองจดหมาย”

“ผมติดเท่าไรครับ?”

“คุณ Frega: หนึ่งดอลลาร์สหรัฐครับ”

นังลูกหมานี่ ผู้หญิงฝรั่งเศสคนนั้น

ผมยิ้ม

เรากล่าวลากัน

แล้วผมก็เดินออกไปข้างนอกเพื่อเปิดจดหมายและอ่าน

ที่รักของฉัน ตอนนี้คุณเข้าใจแล้วว่าการจ่ายหนึ่งดอลลาร์รู้สึกอย่างไร

จิบ ๆ

Chanel ของคุณ

แต่เรื่องยังไม่จบแค่นี้

ผมไม่มีรถ และผมไม่เคยนั่งรถเมล์

ชีวิตในเมืองหลวงใหญ่ ๆ ของต่างประเทศสอนให้ผมเดิน ผมจึงเดินกลับบ้านหลังจากเดินมา
เกือบสามกิโลเมตร

ผมกดกริ่งประตู

ลูกสาวของผมเปิดประตูและตะโกนว่า:

“เซอร์ไพรส์!!!!”

Ferdinando